

О Космету се писало много, а нарочито након сепаратистичких покушаја косовометохијских Албанаца да одвоје ову јужну српску област од Србије и укључе је у Велику Албанију пролећа 1981. г., а писаће се још више након каубојске привремене отимачине Космета 17. фебруара 2008. г. Од тог пролећа те 1981. г. прогон не-Албанаца са својих огњишта се драстично интензивирао, а од овог терора албанских шовиниста нису била поштеђена ни црквена лица која све до данашњих дана стоички издржавају албански терор. Многи Срби су и пре, а нарочито након „Косовског пролећа“ 1981. били принуђени да се иселе из својих домова напуштајући их у бежанији тако да ни праг своје куће нису стигли да пољубе као што је то био вековни обичај приликом исељавања. Међутим, колико је аутору овог текста познато, до сада није урађен један систематски и свеобухватни хронолошки регистар албанских злочина на Космету, па је овај кратак текст покушај доприноса попуњавању празнина у нашем знању о страдањима косметских Срба (овом приликом од 1981. до 1987. г.) а може га употребити и тзв. „Међународни суд правде“ у Хагу који први пут у историји треба да пресуди да ли је самопроглашење неке провинције за независну државу од матице легалан и легитиман чин. Овом приликом бисмо Суду, или пак Влади Републике Србије која је и поднела захтев за разрешење спора и самим тим и преузела обавезу да подноси и сва релевантна документа и чињенице којима располаже како би се спор правично привео крају, желели да скренемо пажњу на један временски сегмент из повеснице косметског чвора.

Свима који се чак и из хобија баве историографијом, односно аматерски читају балканску повесницу, познато је да су Срби староседелачки народ на Косову и Метохији, што потврђују средњовековни пописи становништва, а један од најрелевантнијих је отомански „дефтер“ („пореска књига“) из 1455. године, тј. из године пада Новог Брда и отоманског заузимања Космета. Дефтер јасно казује (лингвистичком анализом личних имена и презимена пореских обвезника, што је урадио нпр. Павле Ивић) да је на читавој феудалној области Вука Бранковића (што је око две трећине данашњег Косова и Метохије) било само око 2% албанског живља и то углавном концентрисаног у области око Ђаковице. Свако ко се иоле бавио топономастиком Косова и Метохије зна да су скоро сви топоними у овој области словенског, тј. српског порекла, и да Албанци чак и немају ни свој језичко-национални назив за КиМ, а одредницу „Метохија“ (од грчког „метох“ – црквено земљиште) смишљено одбацују јер се она везује искључиво за православну цркву (у косметском случају за српску). Данас, десет година након „Милосрдног анђела“, кад на Космету живи по процени 97% Албанаца, поставља се круцијално питање: како су Албанци од 2% у 1455. г. успели да догурају до 97% у 2009? Са повесне тачке гледишта постоје два довољна одговора на постављено питање којим су се албански екстремисти служили:

- систематским и свеобухватним терором над неалбанским народима на Космету; и
- планско-политичким природним прираштајем.

Овде бисмо се задржали, услед недостатка простора, само на првом од горе поменути два аспекта албанизације Космета (у форми физичког насиља) и то само на једном временском сегменту од године 1981. па до 1987. Наиме, иако је повести знано да албански зулуми над не-Албанцима почињу одмах након њиховог пресељења из северних делова (Геги) економски заостале Албаније након 1689. године – прво на полуопустеле области плодне метохијске котлине а након тога и Косова – овом приликом ћемо се задржати само на периоду након покушаја пролећне сецесије Космета 1981. г. па до посете Слободана Милошевића Косову Пољу априла 1987, наводећи искључиво најупечатљивије конкретне примере албанског терора.

Као први терористички злочин албанских екстремиста над локалним Србима још у току сецесионистичких демонстрација из 1981. г. јавља се подло уморство једног српског младића 2. априла, приликом повратка албанске масе са митинга у Приштини за Велику Албанију (на коме је иначе једна од главних извикиваних парола била: „Ово је Албанија!“). Убиство се десило на излазу из Вучитрна. Међутим, иако су службе државне безбедности постбродовске Југославије имале све релевантне податке о томе шта се тачно догодило, овај случај се фактички држао као строго поверљива државна тајна и није угледао светлост дана све до 1988.

Након овог „Вучитрнског случаја“ из 1981. на ред долази ликвидација Данила Милинчића пред његовом кућом у селу Самодрежи, 2. јуна 1982. Том приликом су четворица Албанаца уз псовке и шеретлук држала беспомоћног Данила, док му је један албански емигрант сасуо читав оквир муниције из пиштоља право у срце. Све се то догађало наочиглед Данилове матере која је безуспешно покушавала да заштити невиног сина. У том тренутку албански егзекутори су намерно оставили Данилову мајку у животу да би несрећна жена што више патила, што се може поистоветити са усташком праксом из Јасеновца, када су егзекутори вршили масовна силовања и клања српске деце пред очима њихових мајки и очева. Нажалост, није ништа необично да је касније и остатак Данилове породице настрадао, што је само једна од типичних карактеристика судбине српског народа на Космету али и шире. [\[1\]](#)

Следеће пријављено подмукло злодело албанских екстремиста је убиство оца српске

Истина набијена на колац

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 04 новембар 2009 21:20

породице Шарића у селу Меће код Ћаковице пред његовом кућом 3. јула 1983. г. За овај случај се тачно зна да га је извршила једна цела албанска фамилија. Да на овим просторима у етничком смислу нема места ни за кога другог већ само за Албанце, потврђује и даља судбина српске породице Шарића чија је имовина убрзо опљачкана (јер се нису одмах иселили након убиства главе породице), а остатак породице се бесомучно прогања до коначне бежаније са Метохије.

Те 1983. једног другог српског младића, Милоша Кошуте, из села Сазлије код Урошевца (алб. Феризај), претукло је шест Албанаца, и то лопатама. Кошуте је од добијених батина након неколико дана преминуо.

На овако кратком простору је немогуће побројати сва многобројна силовања српских жена, монахиња, старица па чак и девојчица, али ћемо навести она најкарактеристичнија за наведени период обраде у овом тексту:

- Године 1983. силована је деветогодишња српска девојчица у селу Житиње код Витине. Штампана је објавила и фотографију ове девојчице у рукама очевим који ју је пронашао у кукурузу;
- Исте 1983. г. силована је и седамдесетдогодишња старица монахиња Ана у манастиру Гориочу код Истока;
- Године 1984. у августу силована је дванаестогодишња девојчица у Љубенићу код Пећи;
- Након тога су 1984. г. силоване старије жене (54 г.) у Белом Пољу код Пећи, као и посетитељке манастира Свете тројице код Мушуташа;
- У години 1984. је забележен и случај силовања једне старије жене (57. г.) у Старом Селу код Урошевца;

· Године 1986. је силована Београђанка Н. К. (иначе мајка једног детета) и то од неколико Албанаца у Косовској Митровици у јулу месецу.

Албански тероризам, ипак, није се задржао само на територији Косова и Метохије јер су албански екстремисти године 1986. у Новом Саду код Витине тешко ранили једног српског младића који је једва преживео овај атентат.

Ипак, најжалоснија али и најкарактеристичнија епизода у страдању косметских Срба одлокалних Албанаца у деветој деценији прошлога столећа је сигурно (чак и у светској повесници) беспримерни „Случај Мартиновић“ из године 1985. Наиме, Србина Ђорђа Мартиновића из Гњилана су тројица „маскираних“ нападача ухватили на његовој њиви 1. маја 1985. и набили га на боцу и тако угурали боцу у дебело црево! Битно је овом приликом да се истакне да су званичне надлежне власти из Гњилана у свом првом извештају навеле да је над Мартиновићем извршен „гнусни злочин насиља“. Овај цивилни извештај су потврдиле и прве лекарске анализе неколико специјалистичких комисија лекара. Међутим, оно што се догађа након тога може да послужи као „корпус деликти“ антисрпске политике брозовске и постброзовске Југославије – на сцену ступа политичка машинерија виших и највиших политичких државних власти којој је основни циљ био да поврати верност у пољуљано „братство и јединство“ као основне тековине револуционарне борбе (преко српске грбаче и вратова) наших шест народа и многобројних народности (али сви са истим правима ма колики им број био и ма шта су у скоријој повесници радили онима другима).

Другим речима, поново лажни Боро и Рамиз ступају на политичко-идеолошку сцену да забашуре оно што се забашурити не може. Ова машинерија „братства и јединства“ убрзо је успела да пласира друго, али званично и „политички коректно“, приопћење за јавност и тисак да се овде у суштини радило о „самоповређивању“ Србина Мартиновића који је, дакле, самоиницијативно (и вероватно са тоталним садомазохистичким ужитком) гурао и до половине дебелог црева догурао боцу. Чак је ова нова „братство-јединственичка“ верзија „Случаја Мартиновић-боца“ добила и званичну потврду засновану на „изјави“ самог Мартиновића, као и на новим „лекарским“ налазима.

Наравно, овакви шарлатански полицијско-политички извештаји и приопћења нису могли глатко да прођу, бар код дела малобројне (непоткупљене) српске интелигенције, па се одмах јавило и неколико протестујућих српских интелектуалаца и новинара који би се могли данас наћи на удару истраге постпетооктобарске Србије за сарадњу са Хашким трибуналом под оптужбом да су тада својим написима и изјавама ширили ратно-хушкачку политику Београда на Космету, а посебно обраћањем домаћој и светској јавности

протестом под насловом „Истина набијена на колац“. У сваком случају, овај „Случај Мартиновић-боца“ је најбољи показатељ у којој мери је страдање Срба на својој сопственој земљи морално дискредитовано и фактографски изопачено како у Брозовој „братствено-јединственичкој“ Југославији, тако и у делу светске (западне) јавности.

На опште запрепашћење Срба широм Југославије (али не и других) у сваковрсним насиљима над косовскометохијским Србима врло често су учествовали (и пре и након Милошевићеве посете Косову Пољу априла 1987. г.) и Албанци запослени у државним органима (дакле финансирани из државног буџета у који је пропорционално највише средстава уплаћивано из централне Србије), а највише из службе државне безбедности на Космету. Тако је нпр. један албански милицајац покушао да силује игуманију манастира Грачанице Татијану на празник Велике Госпојине 28. августа 1988.

На крају да изнесемо и неке закључке и запажања а на основу званичних комунистичких државних органа (дакле, ради се о минимизирању проблема, података и читаве ситуације) за горе обрађени период од 1981. до 1987:

- По попису становништва из 1981. г. на Космету је живео укупно 1.584.441 становник. Од тога је Албанаца било 1.226.736, Срба 209.498 а „Црногораца“ 27.028. Међутим, мора се подвући да се овде ради о званичним пописним подацима који што се тиче броја Албанаца на Космету нису релевантни с обзиром на то да су Албанци бојкотовали последња три југословенска пописа становништва (1971, 1981. и 1991). По последњем релевантном попису из 1961. Албанаца на Космету је било 67%, тако да су све касније бројке о постотку и апсолутном броју Албанаца у овом делу Србије у ствари „напухане“ и злоупотребљаване у дневнополитичке сврхе и несврхе;
- Док је наталитет за читаву Југославију износио у просеку 0.7% на Космету је та бројка била 2.7%;
- Број незапослених је износио 127.000 (дакле, ради се о потенцијалној „револуционарној маси“ која услед нерада има вишка слободног времена за револуционисање и зулумарење);
- Године 1987. број етнички чистих насеља на Космету у којима живе искључиво Албанци

износио је 650;

· Од 1981. г. до 28. фебруара 1987. г. са Космета се иселило (најмање) 22.307 Срба и „Црногораца“ (тј. незванично и много више);

· Од 1981. г. откривено је осам добро организованих албанско-терористичко-балистичких илегалних организација и 90 зулумћарских група;

· Само у години 1986. ове шовинистичке организације и групе су извеле 382 физичка напада на не-Албанце, као и Албанце који нису желели да сарађују са њима укључујући и оштећење имовине Срба и Црногораца. Изведено је и 106 напада на органе јавног реда, 44 саботажа и диверзија, подметнута су 53 пожара а забележено је и 21 скрнављење споменика на српским гробљима.

[1] О каквим се екстремистима ради потврђује и исповест Србина Спасића из села Шиповца на Космету 1998, а што је забележено у британском документарном филму [у трајању од 72 минута] „Долина Дренице“ [“Valley of Drenica”]. Филм, иначе, није до сада приказан у постпетооктобарској Србији – чак ни у цензурисаној форми као нпр. по угледу на чешки филм о косметској голготи „Отето Косово“. Аутор овог текста је дошао до филма [“Valley of Drenica”] радећи у Архиву Отвореног друштва Централноевропског универзитета у Будимпешти. На захтев релевантних органа Републике Србије спреман сам да копију истог филма уступим дотичним органима као допринос поткрепљивању става Републике Србије у Хагу да се у случају 28. фебруара 2008. г. ради о нелегалном и нелегитимном унапред испланираном чину, с обзиром да се на филму јасно види да је тзв. ОВК била до зуба наоружана и потпуно униформисана као и свака друга регуларна армија; дакле, не као типична герила – за разлику од локалних косметских Срба који су своје куће бранили од ОВК у тренеркама и фармеркама – као и да се ОВК служила истом врстом терористичких метода које се наводе у овом тексту за године 1981-1987.